

vier bomen voor wit-rusland

eindhoven
16 september 2014
www.vierbomen.nl

bergen verzet

waarschijnlijk trok ik iets leuks aan
waarin ik zo dun mogelijk leek
fietste ik via de bakker voor taart
naar de toneelschool
die dag werd ik 22
zeven mei 1999

terwijl ik me een plek worstelde
in een leven dat mij belangrijk
nee
groots en meeslepend leek
verzette jij bergen
voor jezelf
en voor anderen

terwijl ik me verzette tegen mezelf
tegen alles wat achter me en aan me
verzette jij je
mét jezelf
en een paar anderen
tegen wat fout

zeven mei 1999
ik verdween bijna - door mezelf
jij verdween echt - door anderen
en toch bleef je
want je hebt
bergen verzet

Merel Morre (2014)

stadsdichter Eindhoven
www.briefvandekoning.nl

De stilte

De stilte was er altijd wel
Zo was ik het ook gewend
Als niemand sprak dan geen geweld
Dit was orde, dit was bekend

Maar sinds de dag dat jij verdween
Verloren raakte in de nacht
Voelt de stilte zo gemeen
En verliest mij uit zijn macht

Vanavond stap ik uit de stilte
Ik ga spreken over die geheimen en pijn
Beschrijf die gevoelens van angst en kilte
Voor de vaders en broers, die er niet meer zijn

Iets voor men om te herinneren
Als ik morgen ook verdwenen ben

Iris Adriaans (2014)
leerlinge Christiaan Huygens College

Wat nou als papa niet meer thuiskomt

7 uur

Ik zie het daglicht verschijnen
Waar je bent
Dat weet ik niet
Ik kijk nog eens
Door de gordijnen
weer, hetzelfde lied

8 uur

Mensen zijn wakker, de ramen gaan open
op jouw komst blijven hopen
dat je hier dadelijk naast me staat
me niet alleen hier achterlaat.

9 uur

Ik krijg geen hap door mijn keel
de stoel waar jij zou hebben gezeten is leeg
hopelijk droom ik
zit jij daar morgen weer
maar, dringt tot me door
Jij bent er morgen helemaal niet meer

10 uur

Jij zou al op je werk hebben gezeten
Mij en mama gedag hebben gezegd
Denkend dat jij er straks weer gewoon bent
Dat wij weer mooie momenten gaan beleven.

11 uur

Het leven is niet eerlijk hier
Vrij maar toch gevangen
Dat weten we
Dat kennen we
Maar niemand
die er wat aan doet
Jij bent een beeld
voor degene
die je volgen
wetend dat zij de volgende zijn
verdwenen ja
Vergeten nee

*Julius Graafsma, Lars de Haas en Leon van Rossum(2014)
leerlingen Augustinianum*

Ik moet proberen te slapen, dat móet, ik moet morgen weer naar school en ik moet dus vroeg opstaan. Maar er klopt iets niet, er is iets aan de hand. Mijn vader kwam vannacht laat thuis en was erg bezorgd, ik blijf er maar over nadenken. Als ik bijna in slaap val, hoor ik gebonk op de deur. Wat kan dat nu zijn, zo laat? Ik kijk op de wekker, al bijna 11 uur!

Ik hoor mijn vader en moeder opstaan, haastig loopt mijn vader langs mijn kamer_de trap af naar beneden. Ik hoor de deur open gaan, zal ik naar beneden sluipen? Zachtjes sta ik op, mijn broertje slaapt vast nog. Ik loop de trap af, nog steeds muisstil, en luister of ik wat kan horen van het gesprek dat wordt gevoerd in de deuropening.

“U moet helaas meekomen, meneer, u heeft nog een aantal boetes openstaan.” “Boetes openstaan?” vraagt mijn vader. “Ja, en dat moeten we even afhandelen op het bureau.” “Ehhh... oké, wacht, dan doe ik even andere kleren aan.” Ik zie mijn vader twijfelen, wat is dit toch? “Nee, daar is geen tijd voor, trek maar een jas aan.” “Ik heb geen keus, neem ik aan?” “Nee, kom nu maar mee, of wil je je baan verliezen?” “Is dit een bedreiging?” “Nee, maar wij weten dat uw bedrijf er erg op gesteld is dat alle werknemers de boetes op tijd betalen..”
“Dan pak ik mijn jas maar.”

Papa kijkt mama veelbetekenend aan, mama lijkt vooral ongerust. Hij geeft mijn moeder nog een kus en vertrekt met de twee mannen. Ik ren naar boven om te kijken of ik nog een glimp van mijn vader kan opvangen. Boven bij mijn raam kijk ik naar buiten, en zie ik dat de 2 mannen mijn vader meesleuren over de straat. Op dat moment wist ik dat het niet klopte, en dat ik mijn vader misschien nooit meer zal zien, ik begin te huilen, de tranen stromen over mijn wangen. Dat kon me niet schelen, ik was mijn vader kwijt.

Misschien wel voor altijd...

*Anne Aanraad, Yvonne Vullers, Bente van Aken, Renée Otten (2014)
leerlingen Augustinianum*

opdat het tij zal keren

een boom geplant,
herinnering aan mensen die verdwijnen,
symbool van pracht, van levenskracht;
als troost voor vele pijnen.

een wet die mensenrechten schendt,
is nimmer goed te praten,
in elk beleid gerechtigheid
en dat ook toe te laten.

voor ieder mens recht op bestaan,
dat leven respecteren,
daarom dit lied, wij zwijgen niet;
opdat het tij zal keren,
opdat het tij zal keren,
opdat het tij zal keren.

Lya van de Schans (2008)
Lopend Vuurtje

4 bomen voor wit-rusland

4 mannen

die opstonden tegen die ene
die het volk de vrijheid benam
en verdwenen

4 bomen

hier geplant als levend teken
opdat wij geen dag vergeten
te bewenen

4 mannen

die opstonden tegen die ene
die het volk de vrijheid benam
en verdwenen

Leo Mesman (2008)

dichter te Utrecht

www.mesmania.blogspot.nl